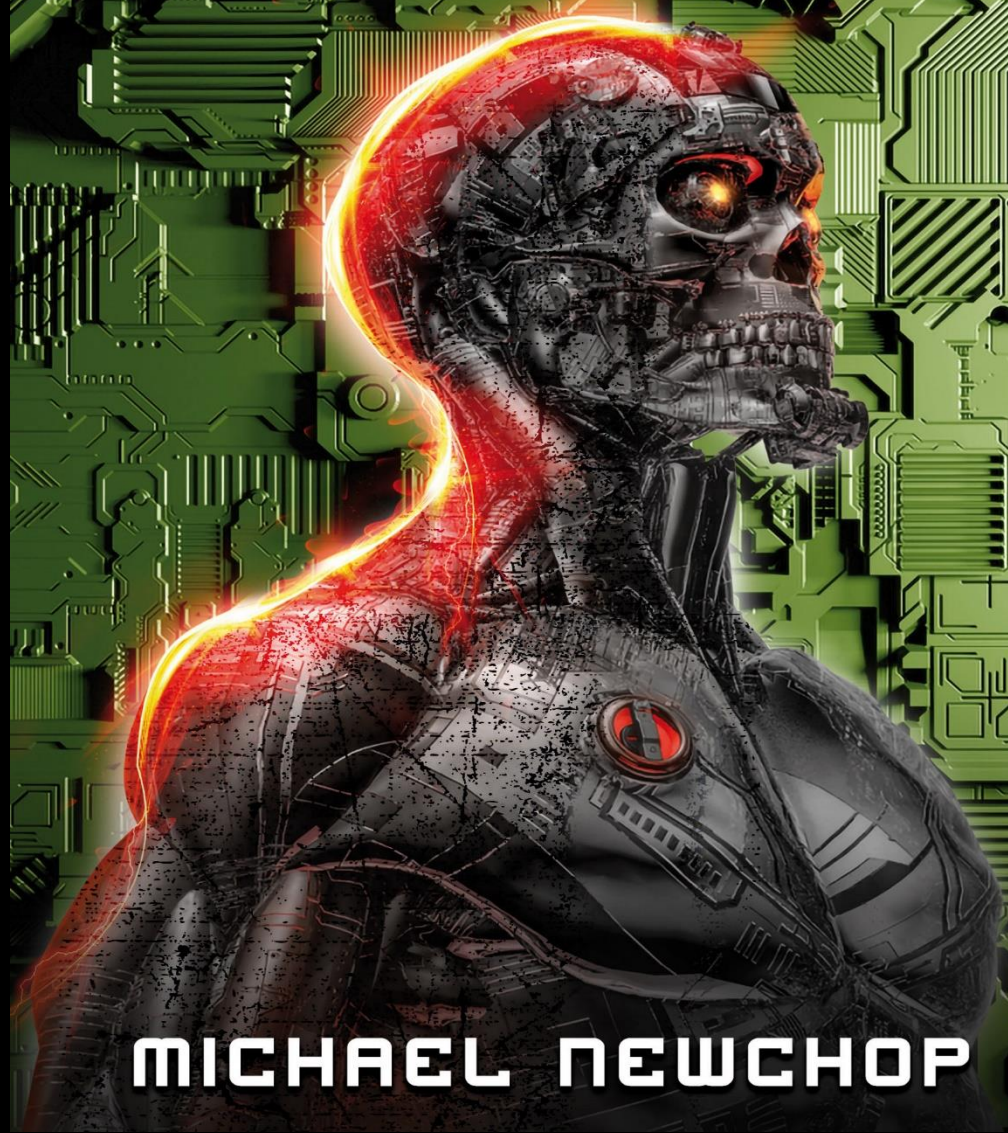

METALSTORY

Příběh kovu - část druhá

MICHAEL NEWCHOP

METALSTORY

Příběh kovu – část 2.

Michael Newchop

Tento román je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď dílem představivosti, nebo jsou užity ve smyšleném kontextu. Jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími nebo mrtvými osobami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Ačkoliv už samotná myšlenka je tvořena energií, tedy schopností hmoty konat práci.

A hmota a energie existují.

Věnováno rodině, přátelům, a všem ostatním, kteří si nenechali vzít své sny.

Zvláštní poděkování: Marek Novotný, Lukáš Malátek, Radek Staník, Jiří Nosek, Dušan Bělohradský, Karel Trávníček, Josef Novotný, Tomáš Vodička, Pavel Samec, Jiří Pojer, Jaromír Dobrý, Jiří Dobrý, Milan Zelenka, Martin Kotouč, Miroslav Hajšman, Vilém Schwab, Petr Němeček, Jindřiška Ptáčková, Pavel Shiffner, David Petrlík, Markéta Kottová, Dušan Varga, Stanislav Kolbe, Pavel Přikryl, Pavel Poselt, Petr Brabec, Jan Herodes, Radek Friedrich, Jiří Walker Procházka.

S úctou k dámám a gentlemanům: Franklin Patrick Herbert Jr., Ludmila Vaňková, Jules Gabriel Verne, Stanisław Herman Lem, Erich Anton Paul von Däniken, Julie Nováková, Jan Matzal Troska, David Mark Weber, Dan Simmons, Arthur Charles Clarke, Isaac Asimov, Robert Ervin Howard, Ondřej Neff, China Tom Miéville, Miroslav Žamboch, David Gemmell, David Eddings.

Prosím vězte, že pořadí výše uvedených jmen není nikterak důležité a může být kdykoliv dezintegrováno.

...

PROLOG II

Jak je to pohodlné, spát věčným spánkem beze snů, zachumlaný v peřinách nevědomí, v lenivě temném náruči neexistence, kde není bolesti ani strastí a nic zde nehrozí, protože se tu nic nemůže stát. To poslední tvrzení je však omyl! Hluboký klid platí jen do chvíle, než vás někdo hrubým násilím chytí za šos a nohama napřed vykope ven, před pronikavé, všeoslepující světlo. Civím překvapeně jako čerstvě vyoraná myš na podivný přísný, ale zároveň i vlidný kovově šedohnědý obličej a na lebku bez vlasů, zato s dlouhými hustými rudými vousy. Na postavu až nepřirozeně širokou v ramenou, oděnou do masivní zbroje, která září, až oči přecházejí. Působí starobyle, majestátně, cize a přesto povědomě. Svůj neposedný zrak zaostřuji níž, na ostré rysy brady, široké rty a na ty dlouhé, křiklavě rudé, spletené vousy. Zářící brnění mi mizí před očima a muž impozantních proporcí, teď již oděn pouze do širokého bederního opasku, si zprudka sedá na holou zem.

„Vítej zpět, chlapče. A už mi to nikdy nedělej!“

Jsem polomrtvý a naprosto vyčerpaný, jako kdyby mě právě přejel parní válec. A přesto mám chuť se ohradit. Nadechnu se z plných plic...

„Ty plíce byly před chvílí ještě mrtvé! Fungoval už jen mozek. Ten, na koho se díváš, nás v poslední chvíli zachránil z náruči jisté smrti. Vlastníma prackama nás vyrval z těla mrtvého červího krále Shzlaq-muzfz-fiwa.

A pak jsem viděla tu ukázkou časoprostorové technologie, kdy nás vracel zpět. Tak projev trochu úcty k našemu mocnému zachránci!“ srovnala mě má polobohyně do latě.

Zarazil jsem se a zastyděl. Muž mě pozoroval klidnýma očima. Ten pohled jako kdyby pronikal až do nejzazších zákoutí mé bipolární mysli. Raději jsem se rozhlédl kolem.

Byli jsme ve studené jeskyni, možná spíše v narychlo vyhloubené šachtě nebo chodbě. Nevelkým prostorem proudil stálý čerstvý vánek, jasná to známka dobrého odvětrání.

U mé bohyně, povrch snad nebude daleko! Jak já teď nesnáším stísněné prostory! Moc toužím po tom znovu spatřit blankytné nebe, ničím neohraňčený obzor a modré nekonečné vody oceánů.

Můj zachránce jako kdyby to vycítil, opět vstal. Přistoupil ke mně a své mohutné ruce vztáhl před sebe, ale zastavil je těsně nade mnou, aby se mě nedotýkal. Opatrně a pomalu mi svýma rukama přejížděl nad tělem. Začal u hlavy. Tam, kde byly jeho dlaně ke mně nejbližší, jsem cítil rozlévající se teplo. Muž mne léčil ne nepodobným způsobem, jaký používají *At-loth-thi* a který ovládám i já sám. Nebylo to nepříjemné, dokud nepokročil až k mému hrudnímu koši. Jeho ruce ve vzduchu uchopily imaginární zlomené žebro a prudkým trhnutím ho narovnal. Cítil jsem, jak ve mně zapraštělo, a mým hrudníkem projela nová intenzivní vlna bolesti. Muž ale na nic nečekal, a ve vzduchu jako by hned uchopil mé další zlomené žebro a opět ho trhnutím srovnal. Mezi jeho rychlými a efektivními zákroky jsem se nestačil ani pořádně nadechnout. Takto mi srovnal všechny zlomeniny hrudního koše. Sám jsem netušil, že jich je tolik. Jak

prohlídka pokračovala dál, mohl jsem se trochu zkoncentrovat. Už jsem věděl, co přijde, a připravil se na to. Ruce mého zachránce došly až k mé pravé pokroucené noze. Dlouze jsem se nadechl a zařal zuby. Muž kratičce kývl na znamení souhlasu, a svýma rukama jako by pevně ve vzduchu uchopil mou stehenní a holenní kost a bez zaváhání je obří silou narovnal zpět, do správné polohy. Můj kolenní kloub zaskřípal a vybuchl gejzírem bolestivé trýzně. Nevykřikl jsem, ale z obou očí mi vyhrkly slané slzy.

Ale stalo se ještě cosi jiného. Mršina červího krále sebou zatřásla. Zdálo se mi, jako kdyby zpod jeho článkovitého těla tu a tam vykukovaly nesmělé hlavičky malých mléčných hádků. Mrtvé gigantické tělo posloužilo jako potrava nově narozeným červím dětem!

Muž to klidně pozoroval a pak se na mne pronikavě zahleděl.

Promluvil nahlas a pomalu, abych mu dobře rozuměl: „Uprostřed slz, bolesti, krve a smrti, kdy jsme svědky posvátného aktu stvoření nového života, se poprvé skutečně poznáváme. Jsem Genorel Esfzhicog, vrchní velitel dávno zapomenutých sil. Ty, který přicházíš z cest určených jiným, následuj mne, chceš-li žít.“

Pak se mlčky otočil a stoupal k východu. Pokusil jsem se postavit. Bylo to těžké, ale šlo to. Potácivým krokem jsem se vydal za ním. Chtěl jsem žít. Chtěl jsem odkrýt všechna ta tajemství, která na mě tam venku čekají. Můj život zde na *Pu-mě* už měl jiný smysl. Jiný cíl. A jsou tací, kterým svůj dluh již nikdy nebudu moci splatit.

Vykročil jsem mírně zakroucenou štolou, vytrvale směřující vzhůru.

Na cestu mi posvítila stará známá zářící včelka. Nadšeně bzučela, poletovala kolem a byla nedočkavá, stejně jako já. Nepřekvapilo mě, že ji tu vidím.

Výstup štolou, dlouhou sotva dvě stovky kroků, byl pro mě neuvěřitelně namáhavý. Když jsem shrbený doklopýtal až na konec, sotva jsem pletl nohama. Ale silou vůle jsem srovnal svá záda jako do pravitka. Ocitl jsem se pod rozšířeným skalním převisem. Byli jsme stále v horách, ale na neznámém, vysoko položeném místě. Slunce *Su* právě zapadalo a svými posledními paprsky kreslilo magické obrazy do obnažených skalních štítů. Kdesi pod námi zurčel potůček nebo menší řeka. Nádhera.

„Vidím, že opravdu chceš žít. To je dobře. Najez se a napij. Pak jdi spát. Tak nejlépe nabereš čerstvých sil,“ promluvil Genorel. Seděl při tom na kameni, pozoroval výhled ven a ani se ke mně neotočil. Dopálilo mě to.

„Ne.“

Teď se ke mně Genorel Esfzhicog již otočil a zpražil mne pevným pohledem.

„Chlapče, sotva stojíš na nohou. Nejlepší bude, když uděláš, co jsem ti řekl. Tak sebou hni. Hned.“

Měl samozřejmě pravdu, ale tady se jednalo o něco jiného. Způsob, jakým ke mně mluvil, se k němu tak úplně nehodil. Jsem vysílený k smrti a on mě popichuje. Testuje, co ve mně ještě je? Nuže dobrá, ať tedy okusí, z jakého jsem těsta!

„Ne. Chci se podívat na soumrak. Na tyto majestátné hory a na čarodějnou přírodu pod námi. Kdo ví, kdy budu mít další příležitost? Na jídlo stejně nemám ani pomýšlení.“

Chvíli mne zamyšleně pozoroval.

„Dívej se tedy, jak dlouho uznáš za vhodné, ale nezapomeň, že samotná potěcha nesvlaží tvé vyprahlé hrdlo ani nezaplní tvůj prázdný žaludek.“

Už jsem chtěl něco odseknout, ale do okolního ticha hlasitě zakručelo hlady mé prázdné břicho.

Lepší okamžik už si vybrat nemohlo!

Genorel Esfzhicog pomalu doširoka otevřel ústa a jal se tak bezprostředně řehotat hlubokým a srdečným hlasem, že mě tím samotného nakazil. Také jsem se rozesmál, natolik, že to jen tak nešlo zastavit, přestože mě bolel sebemenší pohyb. A naší jeskyní se do daleka ozýval dvojhlasný řehot dvou šílenců, který musel k smrti vylekat všechny noční tvory z širokého okolí.

Mnohem později jsem si uvědomil, že právě touto událostí byl nastartován náš vzájemný vztah, přestože jsme podstatou byli sobě tak propastně rozdílní.

Genorel se ještě mírně pochechtával, když mi sám podával nádobu s vodou a jakousi mísu s masem. Již vsedě jsem oboje vděčně přijal. Voda byla čistá, chladná a úžasně osvěžující, maso však páchlo hůř, než týdenní mokrá zdechlina. Znechuceně jsem mísu odstrčil.

„Je trochu uleželé, ale stále vydatné. Nemáme žádný *drobch*, abych rozdělal oheň,“ ledabyle pokrčil rameny Genorel.

„*Zase si z tebe utahuje,*“ konstatovala mi do ucha Cyklus.

„Nevadí. Já nějaký oheň mám,“ napodobil jsem jeho pokrčení ramen. To už jsem ale sbíral své mentální síly a pak jsem jakoby mimochodem pyrokinezí spodek mísy zapálil. Bohužel jsem to trochu přehnal, neboť chytlo i maso a záhy z něj zbyl jen zčernalý škvarek.

Genorel ani nemrkl, vzal do rukou hořící misku a vysypal zuhelnatělé maso na zem. Oheň z misky ho zjevně vůbec nepálil.

„Vida, máme oheň, ale nemáme maso. Já něco ulovím a ty sežeň další dřevo.“

To se ale lehko řekne, nemohl jsem téměř chodit, a navíc jediné dříví, které jsem zpozoroval, rostlo asi tak pět kroků nad námi, na malé skalní plošince.

„*Pomoz mi prosím, přitáhneme si to dříví,*“ požádal jsem svou osobní polobohyni.

Genorel mne tentokrát s neskryvaným zájmem pozoroval, když jsme společně s Cyklus napjali své psychické svaly a pomocí telekineze vyrvali těch pár stromků ze země i s kořeny. Když nám to dřevo spadlo k nohám, Genorel uznale pokýval hlavou.

Nyní byl na radě on. Odněkud vytáhl tenkou a štíhlou píšťalu, na kterou dvakrát zapískal. Zvuk, který píšťala vydávala, byl velmi jemný, vysoký a jeho frekvence se pohybovala na hraně mé slyšitelnosti. Netrvalo dlouho a ze štoly se k nám připlazila dvojice na krok dlouhých bílých červů. Na rozdíl od ostatních tito byli slepí a v podstatě neškodní. Vábení zvuku píšťaly však pro ně bylo neodolatelné. Ve zdejším prostředí červi plní funkci mrchožroutů a tato dvojice nebyla výjimkou. Genorel pomalu vstal a potichu se

přiblížil se k červům, aniž by přestal hrát. Poté dvakrát silně dupnul. Oběma červům pukla hlava.

„Tlouštíci jsou pokládáni za pochoutku už tak, jak jsou. Opečení ale budou ještě lepší.“

Po krátké době jsem mu rád dal za pravdu. Opečené maso těchto červů bylo výtečné a na jazyku připomínalo jemnou chuť masa z krabích klepet. Oba jsme hodovali s vervou a s chutí, jako kdybychom týden nejedli. Ačkoliv jsem se velmi snažil, všechno maso z červa jsem spořádat nedokázal. Na rozdíl od mého společníka, jemuž ta ukrutná porce nedělala sebemenší potíže. Nevadí, mně zase zbude na snídani, utěšoval jsem se. Jak mé tělo přesunulo veškeré své síly ke správnému fungování žaludku, odkrvil se mi mozek a ztěžkla mi víčka.

„A teď už běžte spát, oba! Tuto noc držím hlídku já,“ prohlásil po večeři Genorel tónem, který nepřipouštěl odpor. Popravdě jsem se o žádný odpor ani v nejmenším nepokoušel. Asi už jsem spal.

1. SVEŘEPÝ SPOLEČNÍK

Někde tu řeže tupá pila.

Ještě spím, a přesto slyším ten charakteristický hlasitý zvuk.

„To bude asi tím Miahu, že náš zachránce místo hlídky hlasitě chrápe.“

A opravdu. Naší relativně rozlehlou jeskyní se linul hluboký, hlasitý a pravidelný chrápot, hodný bohatýrů z legend. Pomalu jsem otevřel svá spleená víčka. Genorel Esfzhicog ležel nedaleko mne. Jeho mohutná prsa se rytmicky dmula a nafukovala do takového objemu, že snad každou chvíli musela prasknout. Ležel pohodlně na zádech s rukama založenýma za hlavou a s nataženýma rozkročenýma nohama. Spal bezstarostným spánkem, oděn pouze v širokém bederním opasku nenápadné šedé barvy a chlad z kamenů pod ním mu v nejmenším nevadil.

Zato já jsem se klepal zimou. Večer jsem si, zmožen únavou, zapomněl náležitě uzpůsobit brnění z *hathe*. Teď ráno toho hořce lituji. Navíc jsem byl stále špinavý, ulepený od hlavy až k patě a hrozně jsem páchl.

Ale přesto jsem se cítil o poznání lépe než včerejšího dne. Jakmile jsem se poprvé mírně nadzvedl, zabzučela nade mnou zlatavá včelka. Radostným obloukem, mi přeletěla nad hlavou a usadila se Genorelovi na jeho svalnatém rameni. Ten již seděl v tureckém sedu a vypadal dokonale probuzen. Vůbec jsem si nevšiml, kdy se probudil. A nevšiml jsem si ani žádného jeho pohybu, přestože ještě před chvílí

hlasitě chrápal vedle mě. Bylo to jako instantní probuzení, ze kterého mi přeběhl mírný mráz po zádech. Mlčky jsem se zvedl. Potřeboval jsem si ulevit. Poodešel jsem tedy do vzdálenosti, kterou jsem považoval za dostatečnou. Být o půl litru lehčí je vážně fajn. Sláva, v mé moči nebylo po krvi ani stopy. Má zranění se hojila nadmíru dobře.

Vydal jsem se k nedalekému potůčku, neboť mě zlákal zurčení vody. Bzučící včelka kdesi nade mnou mi dávala najevo, že nejsem sám, ale neměl jsem jí to za zlé. Myslím, že to ona nad námi ve skutečnosti bděla po celou noc, připravena nás zburcovat při sebemenší známce nebezpečí. I teď na mě dávala pozor, tak jako již mnohokrát předtím.

Horský potok nebyl příliš široký, ale tekł svižným tempem. Jeho proud vymlel koryto hlubší, než se na první pohled zdálo. Nejprve jsem si umyl ruce a zaschlou tvář. Spolu se slepenými nečistotami se mi loupala i svrchní vrstva kůže, ale nešlo to jinak. Voda v potoce byla křišťálově čistá, svěží a samozřejmě i mrazivě ledová. Pustil jsem se do řádné očisty. Nejprve jsem se kompletně uzavřel v brnění z *hathe* a lehl si do míst, kde voda proudila nejprudčeji. Mé brnění vytvořilo jakousi protáhlou kouli a proud jej brzy zbavil všech vnějších nečistot. Stále na mně se brnění převrátilo naruby a tím se očistilo i z vnitřní strany. A teď přijde na řadu ta těžší část.

„Vzpomínáš si? Teskníš po ranních rozcvíčkách a hygieně v Domově sv. Aloise?“ zašeptala mi líbezně do ucha Cyklus.

Neodpověděl jsem, ale je pravdou, že jsem si vzpomněl. Byl tu však jeden rozdíl: Do následující činnosti jsem se pouštěl dobrovolně. Snad nebudu litovat.

Kromě brnění mi žádný jiný oděv už nezbyl. Podlehl trávícím žlázám Červotoče Shzlaq-muzfz-fiwa. Do té mrazivé vody se mi nechtělo, ale nebylo zbylí. Tak ať to mám rychle za sebou.

Třikrát jsem se rychle nadechl a vlezl rovnou do potoka. Zavřel jsem oči a ponořil se celý do vody. Ihned mě chytila chvilková křeč. Voda v potoce byla tak ledová, že mě páčila každičkým pórem mé zkoušené kůže. Zpevnil jsem svaly a zadržel dech. Když jsem překonal počáteční šok, dlouhým výdechem jsem vyprázdnil své plíce. Rychlý nádech a opět dlouhý výdech. Znovu a znovu. Každým dalším výdechem jsem se lépe a lépe přizpůsoboval extrémně mrazivému prostřední průzračného horského toku. Zároveň se ze mě po slupkách odlupovala sůl z potu a zaschlá krev. Po chvíli už jsem se uklidnil natolik, že jsem si ten chlad mohl užívat. Ne, že bych po podobné koupeli toužil každé ráno. Ale bylo to očišťující a úžasně obrozující. Na břeh pak jako by vylezl někdo dočista jiný. Kůže mi zrůžověla, byla čistá a prokrvená. Mírný poryv větru mě kvůli vodě zamrazil až do morku kostí. Urychleně jsem vklouzl zpět do brnění. Naštěstí mě rychle zahřálo. Zcela svěží jsem přiběhl k našemu úkrytu. Zde mne již uvítal skromný oheň a vůně propečeného červího masa z nedojedeného zvířete. Poctivě jsem maso rozdělil na dvě poloviny, ale Genorel posunkem odmítl.

„Děkuji, ale tato potrava náleží tobě. Já jsem včera jedl dost a nějaký čas teď nepotřebuji jíst.“

Pokrčil jsem rameny a pustil jsem se do chutné snídani, která ve mně mizela zázračným tempem.

Když jsem dojedl, cosi se stalo. Polilo mě horko. Cítil jsem, jak se mé tělo pere o každé sousto. Jak dychtí po vstřebání veškeré dostupné energie. Jak pumpující srdce žene rudou krev do tepen, do žil i do nejmenších cévek. Jak se těmito cestami šíří nová síla. Cítil jsem, jak se mi obnovují buňky, jak se regeneruje má tkáň, jak se zavírají rány a jak mizí modřiny i podlitiny. Mé tělo dýchalo, pulzovalo a hořelo novou, dosud nepoznanou živostí. Takový samoléčebný, napůl uvědomělý proces jsem neznal. Pouze jsem cítil, že je přirozený a správný. A že jej sám budu moci kdykoliv v budoucnu vyvolat.

„Nyní už víme, jak se cítila Nok`tha, když jsme ji vytrhli z náručí smrti. Těší mne, že jsi opět pokročil, Michaeli,“ promluvila ke mně Cyklus.

I Genorel zaznamenal, že se ve mně dějí jakési změny. Podobně jako minulé noci, vztáhl dlaň k mé hrudi, ale pak ji opět spustil zpět podél těla.

„Vida, již nepotřebuješ žádné léčení. Jen nezapomeň dostatečně jíst a pít. Je to nutné.“

„Děkuji ti za záchranu. Kdo ale jsi?“ zeptal jsem se zpříma.

„Kdo já jsem? Já ti své jméno již řekl! Ale kdo jsi ty? “

„Na *Pu-mě* se jmenuji Miah doh Vakthu-lad. Ale mám i jiné jméno. Z minulých a vzdálených míst.“

„Výborně, Mياهو. Konečně vím, komu jsem po celý ten čas chránil zadek! Kvůli komu jsem živořil pod zemí jako červ, plazil se,

skrýval a bojoval s Bestiemi. A ty mi teď řekni, proč bych v tom měl dál pokračovat? Tvé jméno již dávno znám, ale na to jsem se neptal.“

„Jak to myslíš?“

„Jde o to, kým jsi. Snažím se na to přijít od té doby, co tě druhá neplánovaná distorze fázových sfér zmaterializovala přímo na hraně limitního pásma umělé metalicko-fraktálové entity, přestože transdimenzionální most neměl fungovat pro... ehm. Tedy když tě druhá trhlina ve hvězdném pořádku vykopla sem na *Pu-mu* tak blízko *Kraga-lothu*.“

„Popravdě si nejsem úplně jist. Myslel jsem, že odpovědi na otázky, které mě dlouho trápí, získám od tebe. A pokud ty jsi byl po celou dobu našim ochráncem, pak jsem ti hluboce zavázán nejen já, ale i celá má rodina.“

Rodina. Slovo, které jsem si dočasně zakázal. Které jsem se snažil vymazat, vyhnat ze své mysli. Ale teď se vše vrátilo. Vzpomínky a strašlivá nejistota.

„Povíš mi, co se stalo s mou rodinou?“ zeptal jsem se Genorela tiše.

„Opravdu to chceš slyšet?“ ujišťoval se Genorel.

„Ano, chci.“

„Nebyl jsem u toho, když se král Červů podhrabal pod stěnou pevnosti a zaútočil. Kdybych tam byl, mohlo to dopadnout jinak. Anebo také ne. Má maličká ale všechno viděla.“ Genorel pozdvihl rameno, na kterém si hověla jeho včelka.

„Když sis razil cestu červími ústy, hrtanem a žaludkem, koupal ses v krvi mnoha dalších *At-loth-thi*, včetně svých rodičů. Zemřeli rychle

a statečně. Tvá nevlastní sestra se chtěla vrhnout za vámi, přímo do červí tlamy, ale zachránil ji její předek, Věkovitý Vucha-tkhe-ptru.“

„Ea-rah žije!“ zašeptal jsem. K té myšlence jsem se upnul stejně, jako se topící chytá záchranného kruhu.

„Čas zármutku teprve přijde, Miahu. Tvá sestra žije a ty také! Zato král Červů Shzlaq-muzfz-fiw je mrtev! Vzhledem k okolnostem to byl obdivuhodný čin. Koho by to napadlo, vykuchat téměř nezničitelného Červotoče zevnitř?“

„Neměl jsem zrovna moc na výběr.“

„Také jsi při tom téměř zahynul. Ale nestihls to. Byl jsem rychlejší.“

„A jak jsi mě našel?“

„Červ pádil maximální rychlostí, poháněn šílenými bolestmi. Tušil, že je to jeho poslední pouť. Ale v patách měl mou Maličkou, která ho sledovala skrz tunely. Když se Shzlaq-muzfz-fiw konečně zastavil, věděl jsem kde hledat. A pak už to bylo snadné.“

„Snadné to stihnout? Narušit kůži téměř nezničitelného gigantického Červa? Zvrátit tok času? Snadné vrátit tělu jeho život? Tím vším se dostáváme jen k dalším a dalším otázkám.“

„Kogthro-mozs-t`kt-xizhait!“ zahalekal Genorel. „Je s tebou těžké pořízení, Miahu doh Vakthu-lade! A já nejsem tou správnou osobou, která by ti měla vyjevit všechna tajemství vesmírů. Já jsem Tvůrce. Kdysi jsem byl více vojevůdcem a válečníkem. Teď jsem zde proto, abych napravil, co napravit lze. A ty bys měl vědět, že znalosti musí odpovídat stupni uvědomění! Příliš vědění nabytého příliš rychle nevede k ničemu dobrému.“

Tvůrce! To jméno je mnohokrát vytesáno na kamenném portálu do pevnosti *Atkae-loth*, i na jeho odvrácené straně, ukryté v zemi.

„*Mohl by to být on?*“ zeptal jsem se v duchu Cyklus.

„*Je to on, Michaeli. A pokud já jsem pro tebe polobohyní, on může být polobohem pro mne. Našel nás Tvůrce! Tím jsem si jistá.*“

Pohlédl jsem s novým zaujetím na svého společníka. Jeho na pohled kovová kůže byla špinavá. Co se ukrývalo pod těmi nánosy? Bijec s holou lebkou a dlouhým krvavým plnovousem? S býčí šijí a rameny veleopa. Choval se jako člověk, ale v jeho pohybech přesto bylo cosi jiného, divokého i majestátného zároveň. V očích mého společníka a zachránce, pod hustým rudým obočím, hořel sytý nekonečný oheň, schopný pálit i hřát. Přemýšlel jsem, s kým to vlastně mluvím, když mě jeho tichý hlas přerušil: „Jen lépe děvy ať si v tichosti šeptají za zdmi domů rozkoše.“

„Cože?“

„Jsi lepá děva, Mياهو? Ne? Tak s kým si to šeptáš, aby tě druzí neslyšeli?“

„*Před rodinou ani před Věkovitým Vucha-tkhe-ptrem se již neskrýváme. Není proto pošetilé, snažit se skrývat před Tvůrcem, Mياهو?*“ ozvala se Cyklus.

„*Když to říkáš takto, tak je,*“ souhlasil jsem.

„Dobře. Vyjevím ti tedy svá tajemství, když ty mi vyjvíš ta svá.“

„Odpovím ti na všechny otázky, na které se odpovědět odvážím. Víc v tuto chvíli slíbit nemohu,“ upozornil mne Genorel.

Začal jsem.

„Vedle mého vědomí se uvnitř nalézají ještě jedno. Je to původně mé druhé já, které se objevilo kdysi dávno na jiném místě, za kritické situace, a které se díky... dlouhému odloučení, změnilo v cosi jiného, většího. Jmenuje se Cyklus a je to má polobohyně, rádkyně a pozorovatelka, jak sama říká. Pokud budeme *rozmlouvat*, můžeme spolu zkusit komunikovat přímo.“

Zrušil jsem svůj mentální štít, o kterém jsem ani nevěděl, že ho mám.

V mozku mi vzápětí zahřměl nový silný hlas: „*Jsem Genorel Esfzhhicog! Ty, kdož sdílíš ducha s Miahem doh Vakthu-ladem, projev se a sděl své tužby a podmínky!*“

„*Jsem zde, Cyklus nesmrtelná, ta jež viděla a pozorovala zrody i zániky více vesmírů a příběhů mezi tím. Ta, jež unikla z pasti jednobodové existence do vyšších plánů, jen aby byla chycena do sítě a násilím mrštěna zpět do míst, odkud jsem přišla. Nyní dlím uvězněná v domě Miahovi mysli, avšak i takový dům je pro mne příliš těsný.*“

„*To je velmi zajímavý příběh, Cyklus Nesmrtelná. Víím, že je pravdivý, ale slova jsou nedokonalá a mohou skrývat mnohá úskalí. Abych tvoji cestu plně pochopil, musím se potopit až na samé dno pravdy. To mohu udělat pouze s tvým souhlasem. Za takovou důvěru se ti však odměním touto vědomostí: I někoho tak výjimečného, jako jsi ty, je možné za určitých podmínek přestěhovat, přemístit do míst, která nebudou svazovat. Na víc se mne však v tomto duchu již neptej.*“

Dříve, než mohla Cyklus souhlasit, a já věděl, že to udělá, jsem vyhrkl: „*Snad tento proces ‚stěhování‘ nezahrnuje i zbourání původního domu?!“*

„*To věru nikoliv, Mياهو.*“

„*V tom případě souhlasím a děkuji za tuto vědomost. A teď, Genoreli Esfzhhicogu, pohled, čti a žij můj život,*“ rozhodla se Cyklus, za nás za oba.

Mezi Genorelem a Cyklus se vyskládal křišťálově čistý informační most.

WHOOOA!

Elvis Presley bourá dveře nirvány a rozjíždí svůj Hound Dog!⁽¹⁾

Rychleji!

Kakofonický speedmetal šíří vzdouvající se vlny giga informací, čemuž nestačí ani Astral Empire!⁽²⁾

Ještě – mnohem – rychleji!

Mentální jiskry srší balíky informací rychlostí světla. Oblouky mostu žhnou sytým plamenem. Teplota stoupá ve žlutý a následně v bílý žár. Pak oblouk zmizí docela. Už ho není potřeba. Informační tok stále proudí, ale v takové rychlosti a objemu, že ho již nedokážu sledovat, pouze tuším jeho existenci podle náhodných zbytkových odrazů. Celé představení náhle končí.

Tak brzy?

„*Jak u koho. Podle podstaty vysílající a přijímající entity a jejich psychických možností je možné vytvořit maximálně široký datový tok informací. V tomto případě přenos došel až do stavu takzvaného předstupně hyperjazyka. To je jakási pokročilá forma bezeztrátové komunikace s téměř neomezenou informační propustností,*“ vysvětlila mi obratem Cyklus.

Zařekl jsem se, že se na podrobnosti nikdy nezeptám, neboť podle Cyklus sám nikdy nebudu moci tímto způsobem plně komunikovat,

protože mi v tom brání jistá biologická a elektrochemická omezení. V tom aby se Nikola Tesla vyznal.⁽³⁾

„Jath-mal-laagh!“ zvolal nahlas Genorel a hrud' se mu při tom zvolání dmula, jako kdyby musel vlastníma rukama hory přenášet. Ne že by toho při vyčerpání všech jiných možností nebyl schopen, avšak to jsem nechtěl zjišťovat.

„Nyní vím, kdo doopravdy jsi, odkud jsi a co jsi zač. Již dlouho jsem nebyl svědkem podobné hry vesmírných sil!“

„Z pohledu vlastního zážitku bych použila všechna možná slova, jenom ne hry,“ ohradila se Cyklus, která od této chvíle rozmlouvala k nám oběma zároveň.

„Ano, jistě. Přímý pozorovatel bude na stejný sled událostí nahlížet jiným způsobem, než pozorovatel zvenčí, přestože vlastní údaje jsou shodné. Ale vězte, že málokdo přežije kontakt se Strážcem sítí z deváté sféry dost dlouho na to, aby o tom mohl vyprávět. Powok musel rozplést přediva možných budoucích vláken souvislostí a to, co spatřil, ho přimělo k tomu, aby Cyklus vrátil v čase zpět a opět spojil vaše dvojvědomí. To je velmi pozoruhodné.“

„Ano. V kontextu nového zjištění, to tak opravdu je,“ souhlasila Cyklus.

„Bylo by možné, abyste vzali trochu ohledu i na mě? Mám asi tak bambilión otázek a nezdá se mi, že bych rozuměl alespoň polovině toho, o čem se tu bavíte. Z vašeho překotného sdílení informací, a nevím čeho všeho ještě, jsem zaslechl jen malé střípky...“ ozval jsem se zřetelně, nahlas a trochu i schválně, jako velmi důležitě se tvářící silně naprduuté káčátko, které všichni velcí ignorují.

„*Michaeli...*“ chystala se mne opět krotit Cyklus, ale nenechal jsem se.

„Já mám právo na odpovědi! Tak zněla naše dohoda. Nebo jsou snad slova Genorela Esfzhicoga jen plivnutím do větru?“

„Promiň, chlapče, že zkusím tvůj temperament. Je dobře, že nějakou páteř vůbec máš!“ Genorel se ušklíbl, jako kdyby provedl klukovinu, která vlastně nestojí za řeč. Úplně mě tím upřímným přiznáním odzbrojil.

„Ale podívej se na to takto: Powok je tvor schopný rozpoutat galaktický Ragnarok⁽⁴⁾, pokud zjistí, že se cesty cyklů vychylují ze směrů, které on považuje za správné. A tento tvor, spřádající své sítě z energií nenasytných úst, tvé druhé prudce expandující vědomí zachytil a zastavil. Také mohl Cyklus ignorovat nebo ji zamáčknot a odfouknout do věčného zatracení, ale on ji místo toho vrátil nazpět k tobě. Něco takového se nestává bezdůvodně. Jenže my se bavíme o Strážci sítí, jehož limity ani konečné záměry neznáme. A to je koneckonců docela povzbudivá myšlenka, nemyslíš?“

Než jsem o tom stihl déle přemýšlet, Genorel pokračoval:

„Říkal jsi, že jsi zaslechl malé části našeho přenosu pravdy?“

„Jen pár fragmentů, které nedávaly koleno ani loket.“

„I to je dobře, chlapče. Protože něco takového jako odposlouchávat hyperjazyk by nemělo být vůbec možné. Pro tebe, zdá se, bariéry z masa a krve moc neplatí. Obávám se však, že budeš potřebovat mnohem více než to!“

„Umíš předpovědět budoucnost?“

Původně jsem se chtěl ptát na něco zcela jiného, ale když už jsme na to narazili...

„To v absolutním smyslu nedokáže nikdo. Osud žádného myslícího tvora není předem dán. Já jen vidím několik hlavních cest, které mohou nastat a ze kterých mohu vybírat, což ale neznamená, že nastat musí.“

„Takže nejsi... bůh?“ Sám jsem se vždy považoval v podstatě za ateistu, a tak ze mě tato otázka lezla jak z chlupaté deky.

„Myslíš všemocný a vševědoucí? Cha! Nesmysl. Nejsem dokonce ani nesmrtelný nebo bezchybný, i když stáří pro mne pramálo znamená. Mohu zemřít násilnou událostí, stejně jako jakýkoliv jiný živý tvor. Jen v mém případě dá trochu více práce něco takového zařídit!“

Genorel zařal svou silnou paži v pěst. Ta pěst měla rozměry hlavy těžkého kovářského kladiva.

Zdalo se mi to, nebo se právě zapýřil? Každopádně demigod, to už mi tolik nevadí, na Cyklus jsem si také nakonec zvykl. Pokračoval jsem ve vyptávání, abych využil každou možnost, která se mi naskýtá.

„Dárce..., je stejný jako ty?“

„Jsme shodného druhu. Stejně krve chceš-li, a pocházíme ze stejné... domoviny. Ale ptáš se, zda je jako já? Ó nikoliv! On je někdo docela jiný! Po odchodu posledního Emporera z řad Věkovitých převzal toto břímě opět on. Jsme... přátelé, ale nebylo tomu tak vždy. U smrdutého galaktického plynu, vždyť on byl kdysi můj nepřítel! Válčili jsme spolu, jeden proti druhému, na mnohé způsoby a po dlouhý čas. Jednou jsem ho dokonce málem zabil! Ale otevřel mi oči,

když jsem netušil, že je mám zavřené. To je však jiný příběh. Dárce je již dlouho mým moudrým přítelem. Pomáhám mu na jeho strastiplné cestě. On nikdy ze svých cílů neustoupí. A kdo ví, možná jednou i uspěje. A pokud uspějeme my, Miahu doh Vakthu-lade, sám ho poznáš. Ohledně Dárce není nad osobní zkušenost.“

Vycítil jsem, že mi Genorel o Dárci sděluje jen málo, ale že by další vycítávání nepřineslo více ovoce. Změnil jsem téma.

„Co mi můžeš sdělit o Železné Mysli?“

„Vůbec nic dobrého. Před tisícem let, při první neplánované distorzi fázových sfér, došlo k materializaci této ubohé bytosti, která před branami tehdy skvostného města *Sun-it-loth*, prosila o pomoc. Její fyzická konzistence byla tak chaotická a v tak kritickém stavu, že nikdo již nezkoumal, v jakém stavu se nachází její mysl. Této trosce byla poskytnuta veškerá péče a ona přesto jedné noci prchla z paláce i z města a s sebou si odvedla dvacet mých nejnadanějších. Kéž bych tam v té době byl! Muselo se jí podařit překroutit jejich pevně zakódovanou logiku, založenou na službě a pomoci druhým, proti nim samým. Je to má chyba! Nedokázal jsem je dostatečně ochránit, a tak jsem odpovědný za poslušnost následných děsivých události, za všechna příkoří, která se udála a která se dějí dodnes! Nepřítele provází pouze bolest, šílenství a smrt, ale jeho pravé motivy neznám.“

„A proč proti tomu nikdo nezakročil? Proč tak dlouho trvá tato válka? Proč už dávno nikdo neskoncoval se Železnou Myslí?“

„Chlapče, věř mi, že po ničem netoužím více, než ukončit toto válečné šílenství jednou a provždy! Ale není to tak jednoduché! Železná Mysl si jakýmsi neznámým způsobem podmanila esence

kovu. A to je esence, ze které se skládá mé i Emporerovo tělo. Má kůže je kovová, mé vnitřní orgány jsou kovové, a i v žilách mi proudí tekutý kov. Celá má technologie je založena na kovu. Kdyby se Železné Mysli podařilo proniknout naší mentální obranou, znamenalo by to porážku. Též není možné nechat Emporerův palác nestřežený. Uvnitř se totiž nalézají hodnoty, které svou cenou přesahují osudy celých národů, včetně *At-loth-thi*. A mezi hordami železných Bestií a palácem stojí pouze Emporerův osobní štít. Jeho udržování po tak dlouhou dobu si žádá mnoho sil a obětování. Emporer tedy nemohl palác opustit. Já ale ano. A přestože nejsem tak úplně bezbranný, nemohu se všem těm armádám postavit sám. A nikdo další už tu není. Všichni *At-loth-thi* se jakéhokoliv násilí opakovaně zřekli. Naposledy jsi toho byl sám svědkem při *Ka`tho-dzogtu*.“

„Ale tím ještě nejsou vyčerpány všechny možnosti! Odklidíme smetí historie z vlastního prahu! Mohl bys přivolat zpět jeden koráb *Nogth-votg-thram*! Podle informací na spodní části brány do pevnosti *Atkae-loth* má být plný robotů!“

„To je pravda. Četl jsi pozorně a text na bráně sám o sobě nelže. Ukryt v klexzodynamickém mraku na vnějším okraji soustavy *U-ma-drach*⁽⁵⁾, poctivě čeká vesmírný koráb *Nogth-votg-thram* na můj příkaz již tisíc *kith-tchar*. Na jeho palubě slouží 2A00₍₂₀₎ robotů⁽⁶⁾, služebníků věrných mému jménu. Koráb nemohu přivolat hned, ale předpokládejme, že bych v dohledné době mohl. K čemu by to ale bylo? Bojovat za někoho, kdo o válku nestojí? A přemýšlej, z čeho je

vyroben trup vesmírného korábu a z čeho jsou významné části těl všech robotů uvnitř?“

„Kov,“ pronesl jsem bezhlesně.

„Přesně tak, *intet`hroquatzl*,“⁽⁷⁾ potvrdil Genorel.

„*To je jakési modifikované titanium. Železná Mysl by mohla zlomit jejich těla i vůli. Zneužila by je proti nám. Abychom roboty mohli proti Železné Mysli použít, museli bychom je ochránit obrovským mentálním štítem,*“ ozvala se Cyklus.

„A na to bohužel nestačíme ani my tři dohromady. Bez vůle a aktivní podpory *At-loth-thi* nevidím jinou možnost, jak tuto válku vyhrát,“ shrnul situaci Genorel.

„*To znamená získat plnou podporu rady Věkovitých. A jsme tam, kde jsme byli,*“ přemýšlela nahlas Cyklus.

„Mého otce nikdo neposlouchal. Proč by teď měli poslouchat mě?“ zeptal jsem se a zakroutil hlavou.

„*Syna vrchního lovcího možná nikdo poslouchat nebude, ale co takhle lovce, který jim přináší zprávu o smrti červího krále Shzlaq-muzfz-fiwa, kterého ulovil?*“ nadhodila Cyklus.

„A kterého doprovází Tvůrce? Nechystám se ukryvat věčně!“ zazubil se Genorel.

„Tak to zkusme zjistit!“

Jak málo stačí, abych narovnal svůj starostmi shrbený hřbet!

„Ano. To je jedna z možností. Přesvědčit Radu a naším přičiněním přimět věci, aby se rozpohybovaly. Nyní ale stojíme na důležitém rozcestí. Tolik vím, ačkoliv nedokážu odhadnout, kterou z cest by bylo lepší zvolit,“ pronesl záhadně Genorel.

„Pokračuj, i když tuším, že to, co uslyším, se mi moc nebude líbit.“

„Druhou možností je využít tvou ‚smrt‘. Všichni si myslí, že jsi zahynul v červím těle. Než se přesvědčí o opaku, máme výhodu překvapení. Tu můžeme využít. Můžeme získat informace. Můžeme poškodit nepřítele na citlivém místě ještě předtím, než se boj vyostří. A můžeme získat i víc. Mnohem víc. Po všechny ty *kith-tchar* v sobě stále hýčkám naději, že ne všichni z mých dvaceti nejlepších podleli úkladům Železná Mysli. Vím, že někteří z původní dvacítky přežívají dodnes. Starají se, ať už dobrovolně, nebo nuceně, o fyzicky chatrné tělo Železné Mysli a jejich hluboko zakořeněný kodex jim nedovolí zapříčinit bezdůvodnou smrt. Co však hledám, je informace o tom, zda si, navzdory okolnostem, někteří z nich zachovali svou víru. Lid kovem odkojený totiž není snadné zlomit! Možná v samém srdci nepřítele máme spojence, kteří celé ty věky čekají na signál zvenčí, aby mohli odhodit své okovy a přidat se k nám. Nevíme to ale jistě, neboť naše pokusy byly vždy odhaleny Železnou Myslí. Když jsi při druhé distorzi reality přišel na *Pu-mu* ty, představoval jsi pro všechny primární hrozbu. I já jsem tě považoval za posla dalších hrůz a neštěstí. Pro nepřítele jsi byl velkou neznámou. Takovou, kterou je nutno odstranit. A proto byl vypuštěn Červ. Nikdo však nehledá ty, kteříjsou mrtví.“

Genorel se na okamžik odmlčel, pak ale pokračoval.

„Náš zvěd by musel být nenápadný, avšak dostatečně silný a schopný, aby se o sebe dokázal postarat.“

„*A musel by být prost veškerých kovů...*“, podotkla Cyklus.

„Tak jest. Jediným kandidátem, který může uspět v *Kraga-lothu*, jsi ty,“ zakončil svou řeč Genorel Esfzhicog a vpravdě lidským gestem na mě ukázal prstem.

Kraga-loth!

Kolik špíny a hrůz jsem o té sněti planetárních rozměrů už slyšel? Jaký může mít účel provrtání země skrz naskrz kovovým dlátem, jako náhodné díry a cestičky v kulatém síru? Jsou to chápavé štětinky kovových chapadel, reálná projekce syndromu velikášství, nebo chaotická změť bez tvaru, bez účelu a příčetné myšlenky? Celá planeta spoutána v ocelových okovech nebude pouze dílem chaosu a šílenství. Všichni bozi a polobozi, stůjte při mně!

„Leccos už jsem slyšel. Co mi o *Kraga-lothu* můžeš říct ty, Genoreli?“

„Mohu ti povědět všechno, co o tom *xuac-k`tur-macu* vím. Avšak informací, byť nashromážděných po staletí, není dost. První známky o šířících se úponcích *Kraga-lothu*, byly zaznamenány až při útoku na město *Sun-it-loth*. Pak už zapracovala velká Blokáda. Zpočátku jsme se domnívali, že jde o další způsob, jak uvěznit a izolovat palác od okolí. Výběžky *Kraga-lothu* se však od počátku šíří nejenom ve směru k paláci, ale do všech směrů od místa, které nazýváme srdcem *Kraga-lothu*, jehož přibližná poloha byla aproximována a kde se s velkou pravděpodobností Železná Mysl fyzicky nachází. Kovová soustava s fraktálovými prvky je bohužel chaoticky proměnlivá a i poloha srdce *Kraga-lothu* se nepravidelně mění. Z toho usuzujeme, že se mění i poloha, kde sídlí a žije Železná Mysl. Dle analýzy materiálu se jedná o fázově pozměněnou slitinu všech druhů kovů, vyskytujících se na

Pu-mě, jejichž vlastnosti, struktura, tvar a poloha nezůstávají v čase konstantní. Především jde o proudy pomalu tekoucích kovových řek, schopných samostatných reakcí i reagujících na vzdálené podněty, patrně na pokyny Železné Mysli. *Kraga-loth* okolo sebe vytváří trojpole, které znemožňuje podrobnou hlubokou analýzu.“

„Trojpole?“ přerušil jsem ho.

„*Elektromagnetické pole, gravitační pole a klexzostatické pole. O tom třetím nemám dost údajů,*“ špitla Cyklus.

Škodolibě mě potěšilo, že Cyklus také něco neví. Přiznávám se. Všichni máme nějaké své mouchy.

„Definice a význam klexzostatického pole patří mezi ty informace, které ani jeden z vás nepotřebuje znát. Výkladem bychom ztratili příliš mnoho času, který můžeme využít užitečnějším způsobem,“ suše konstatoval Genorel.

„Dobrá, dobrá. Vždycky pomáhej slabším. A starším ustupuj!“ kontroval jsem frází, zažitou z dětských pohádek.⁽⁸⁾

Genorel Esfzhicog se mou poznámkou ani v nejmenším nenechal vyvést z míry.

„Představ si *Pu-mu* jako tělo. *Kraga-loth* je jeho nákazou. Kovový virus, který se tělem šíří a jehož úpony nic nezastaví, neboť prorůstají vším, tkání i orgány. Labyrint zákrut, chodeb a komor, který nemá žádný systém, žádný řád. Komplex, který se hýbe, teče a provrtává zemské desky, filtruje minerály a absorbuje kov. *Kraga-loth* je šílený domov Železné Mysli a základnou jejích armád. Zdrojem informačních a komunikačních sítí, jejichž chapadla disponují

kovovými nervovými zakončeními, psychofyzickým hmatem. Může se jednat o kovový ekvivalent k materiálu *hathe*.“

Při této větě mě mimoděk zamrazilo v zádech.

„Takže tolik ke druhé možnosti. A existují ještě nějaké další?“

Chytám se stébel imaginární křehké a dlouhé trávy.

„Vždy existují další možnosti. Já však jiné nevidím. Nakonec se ale každý musí rozhodnout sám.“

„*Vím, jak se rozhodneš, Michaeli. Souhlasím,*“ ubezpečila mě Cyklus.

„Rozumím. Půjdu do *Kraga-lothu*! Ale všechno má svůj čas. Nejprve musím vykonat několik věcí, které už nemohu déle odkládat.“

...

Za nastávajícího soumraku jsme s Genorelem vyšplhali na vrchol nejvyšší hory v okolí. Paprsky zapadajícího slunce právě mizely za skalnatým horizontem a zbarvovaly hustá mračna nádechem zlatavého prachu. Všemi smysly vnímám okolní přírodu, je tak nádherná, až to bolí. Doléhá na mne těžké břímě, důvod, proč jsem zde.

Matko!

Otče!

Svět bez vás již nikdy nebude stejný! Jak mám teď žít? Jak mám pokračovat bez vás?

Klesám na kolena, na studenou a tvrdou zem, zavírám oči a pláču. Slzy mi stékají po tvářích a bubnují v hořkých kapkách na kámen

podě mnou. Veškerá má bolest prýští okolo mne a skrze mne. Vzpomínky na Cimp-tru a Vakthua, umocněné magií okamžiku, mě doslova trhají zaživa. Oni zemřít nemuseli! Moji rodiče zemřít neměli!

Nikdo nemusel. Nikdo neměl!

...

Ve stejném čase, ale na jiném místě, se odehrává podobně smutný obřad. Uprostřed pevnosti *Atkae-loth* panuje hrobové ticho, přestože shromáždění je obrovské. Přeživší Věkovití zde vzpomínají na všechny padlé a svou myslí působí na *At-loth-thi*. Věkovitá Fih-tat`zs-pmta *rozmlouvá* o daru života tak, jak to dokáže jen ona. Hovoří o daru, se kterým se nesmí plýtvat. Hovoří krásně, avšak Ea-rah její slova nevnímá. I ona pláče a společně s Nok`thou se z každé strany tisknou k malé Be-thret, jako by ji chtěly uchránit před veškerou bolestí. Ale hluboké rány se špatně hojí. A některé z nich, ty které jsou plněny solí ze slz zármutku, se nepodaří zahojit nikdy. Ea-rah necítí jen nekonečný žal. V mysli Ea-rah však začíná dýmat hněv. Sílí jako plameny nad rozdmýchaným ohněm, které rostou a pálí.

...

Hromadí se ve mně energie doběla rozpáleného ohnivého hněvu. Bez přemýšlení bořím své křečovitě roztažené prsty z obou dlaní přímo pod sebe, do skály. Snadno pronikají hlouběji a hlouběji, až po zápěstí. A pak je zatnu v pěst. Na dvou místech přede mnou

vytrysknou gejzíry tekutého žhavého kamene. Nabírají tvar dvou postav: Ženy a muže. Žhavé sochy v životní velikosti, okolo nichž se tetelí ohřátý vzduch, získávají svou finální, dokonalou podobu, jak si je pamatují v časech radostných a bezstarostných. Kamenné sousoší Cim-ptry a Vakthua se drží za ruce, už navěky, dokud bude stát kámen na kameni. Naprosto vyčerpán, hroutím se k zemi.

Nával citu ze mě vyprchává, ale ten doběla rozžhavený vnitřní plamínek, ten si ponechávám. Vždy když si budu myslet, že jsem už učinil dost, rád se o něj znovu spálím.

„Miahu doh Vakthu-lade, je v tobě dar tvoření! Není moc těch, o kterých bych to mohl tvrdit! Zanechám tě teď s tvými myšlenkami na blízko. Tvůj výcvik začne brzy.“

Genorel Esfzhicog se otočil zády k vrcholku hory, na které za slabého praskotu chladlo nové kamenné sousoší. Při sestupu se však na jednom místě zastavil.

„A ty leť, maličká. Musíš předat důležitou zprávu. Vím, že si poradíš.“

Zlatavá včelka zakroužila nad hlavou Genorela a pak vyrazila vstříc svému novému úkolu.

...

Strhla se bouře. Silný vítr přecházel místy v tmavý hurikán a vytvářel vysoké vzdušné víry, plné prachu a malých kamínků, obrušujících všechny překážky, které se mu postavily do cesty. Pak se spustil liják. Prudké padající kapky se spojily v jednolitou vodní clonu

a smáčely veškerý zvednutý prach, který tak ztěžknul, že padal na zem, kde se rozstříkoval do všech možných směrů jako drobné výbuchy kartáčových pum. Hromobití nabývalo na síle, jak napětí mezi zemí a nebesy přerůstalo kritickou mez a vybuchovalo v gejzírech oranžových blesků. Stačil by přímý zásah jediného z nich a poletující včelka by byla v okamžiku spečena v mrtvou hrudku kovu. Byl to souboj s neviditelným protivníkem, kdy není jisté, zda útok přijde, či nikoliv. Nebezpečí hrozilo neustále. Včelka však dostala svůj naléhavý úkol. Nechtěla a nehodlala se vzdát. Prudké výkyvy větrné smršti si s ní pohrávaly stejně, jako si rozbouřené vlny oceánu pohrávají s malou loďkou, ponechanou osudu napospas. Zářivá včelka byla nucena zpomalit, obklopena silami, se kterými se nemohla měřit. Věděla, že se pomalu, ale nezadržitelně blíží okamžik, kdy jí dojdou zásoby energie, přestože její cíl byl ještě daleko. Rozhodla se tak pro odvážný krok.

Nezávislý pozorovatel by skrze bičující a bouřící se přírodní živly zahlédl, jak se malý zářící bod dere pod ostrým úhlem vzhůru, jak se prodírá napříč kakofonií přírody stále nahoru, jako by byl přitahován sluncem, které tam nahoře přeci musí být. Z posledních sil se včelka vymanila z nechtěného náručí hurikánu a vylétla nad něj.

Zde panoval klid, naprostý protiklad toho, jaké představení se konalo pod mraky. Včelka se zklidnila, roztáhla svá křidélka, jak jen mohla, a lačně nabírala sílu z paprsků slunce *Su*. Většinu cesty tak mohla strávit v tomto království bělavých načechraných mráček, jemných, byť mrazivých vánků a pod ochranou zářivého životodárného kotouče.

Když včelka nabrala dostatek sil, spatřila pod sebou špičatý vrcholek hory. Tam uvnitř se nacházel její cíl. Jako padající meteorit vrhla se střemhlav zpět do běsů větrů, dešťů a hromobití. Tentokráte však zuřící bouři proletěla lépe a rychleji než vystřelený šíp.

Pevnost *Atkae-loth* byla chráněna novým důmyslným systémem sítí, avšak malá včelka měla své způsoby. Se všemi překážkami si hravě poradila.

...

V *hathi* již všichni spali. Od osudového útoku Červa spali všichni společně, s malou Be-thret uprostřed. Zvykly si na to. Dodávaly si tak navzájem podporu, sílu a pocit bezpečí. Hlavně Be-thret se to moc líbilo. Dařilo se jí tak lépe zahánět zlé sny. Děsivé noční můry, které ji sužovaly, tak byly méně časté a méně hrůzostrašné. Už se v noci nepočůrávala a zařekla se, že se jí to už nikdy nesmí stát. Přesto všechno měla Be-thret nejlehčí spaní, a tak se první vzbudila, když jí cosi zářivého jemně zabzučelo nad hlavou. Be-thret se usmála, neboť včelku hned poznala. Posadila se a důvěřivě před sebe natáhla dlaň. Včelka nezaváhala a hladce na malé dlani přistála. Takto zblízka si to úžasné zlatavé stvoření Be-thret nikdy nemohla prohlédnout. Teď měla tu příležitost a s otevřenou pusou zírala na nitkovitá tykadla, složená očka, na jemné vzorkování v tenkých blanitých křídélkách a na silný, ke konci do špičky se zužující zadeček.

„Nepíchneš mě?“ zašeptala velmi potichu Be-thret, ale s dlaní ani nepohnula. Včelka popolezla v kruhu po dlani děvčátka a pak prudce

vystartovala. Ve vzduchu udělala jeden oblouček nad spící Nok`thou a druhý nad oddychující Ea-rah. Pak se vrátila zpátky na dlaň Be-thret. Ta ani nedutala, nechtěla včelku vylekat, aby zas neodletěla. Včelka se nespokojeně opět prošla po dlani a pak znovu zakroužila nad Nok`thou a nad Ea-rah. Be-thret konečně zasnivila očka.

„Ach tak, ty je chceš už probudit? No tak dobře.“ Mírně zklamaná Be-thret jemně zacloumala se svou matkou i tetou.

„Mami, teto Ea-rah, vzbud'te se. Podívejte se, kdo k nám přiletěl!“ promluvila dostatečně nahlas Be-thret.

Ea-rah hbitě vyskočila ze svého lože, zatímco Nok`tha si stačila sotva promnout oči.

„Kde se tu ta včela vzala? Hned ji pusť, Be-thret, mohla by ti ublížit!“ přikázala Ea-rah.

„Ale vždyť já ji nedržím, sama mi vlezla do dlaně. A pak chtěla, abych vás vzbudila.“

„A jak jsi to poznala, že nás chce vzbudit?“

Be-thret jim vášnivě popsala chování včelky od okamžiku, kdy se vzbudila, a jak si ho vysvětlila.

„Dobře jsi udělala, že jsi nás vzbudila,“ pochválila svou dcerku Nok`tha a pokračovala: „Myslím, že je to posel. Vyslechněme si, co nám chce sdělit?“

„S tímto ‚poslem‘ zatím vždy přicházelo pouze nebezpečí a zármutek. Proč by tomu teď mělo být jinak?“ zachmuřila se Ea-rah, ale její tělo se viditelně uvolnilo. Včelka sama o sobě nepředstavovala hrozbu.

Jakoby na potvrzení těchto slov včelka opět vzlétla, aby předvedla akrobatický let plný křivek, stoupání a prudkého klesání. Pokud v tom byl nějaký systém, zůstal všem pozorujícím skryt.

„Rozumíš tomu?“ zeptala se Ea-rah Nok`thy. Ta smutně zavrtěla hlavou.

„Nerozumíme. Promluv k nám prosím jiným způsobem, abychom pochopili tvou zprávu,“ poprosila Nok`tha zlatavou včelku.

Ta zabzučela a po chvíli dosedla na zem *hathe*. Zde, pohybujíc se pouze po svých třech párech nohou, pobíhala včelka po podlaze v podobně zmateném vzorci zákrut a křivek, jež nemají ucho ani koleno.

„Znovu nerozumím,“ rozhodila Nok`tha bezradně rukama.

„Já také ne,“ potvrdila Ea-rah.

„Mám nápad!“ vzrušeně vypískla Be-thret.

Hbitě přiskočila k vyhaslému ohništi uprostřed *hathe* a do obou dlaní nabrala ještě teplý popel. Ten poté rovnoměrně rozprostřela v tenkém pásu po podlaze. Nok`tha brzy pochopila, a spolu s Ea-rah pomohli Be-thret pokrýt střed podlahy *hathe* jemným popelem.

Be-thret jemným pohybem ruky pokynula včelce. Ta se nenechala dlouho pobízet a rychle se vrhla na zem do popela. Zpočátku v jejích cestách nebyl žádný řád, neboť nepostupovala souvisle z jednoho místa na druhé, ale jakoby náhodně přeskakovala z místa na místo. Za ní však v prachu popela zůstávaly cestičky. Cestičky, které brzy vykrystalizovaly v první slovo:

„Miah“

Ea-rah strnula v napjatém očekávání. Srdce se jí téměř zastavilo, když před ní v prachu pomalu po kousíčkách, píď po pídi, vznikalo za zadečkem včelky druhé slovo:

„žije.“

„Miah žije!!!“ vykřikla Be-thret a vyskočila radostí do výšky.

„Věděla jsem to! Můj zachránce nemohl jen tak zemřít. Budeme se modlit za jeho brzký bezpečný návrat!“ zadeklamovala Nok`tha v božském vytržení. Tentokrát jí to Ea-rah neměla za zlé.

„Aji-ja-ja-ja-jíííí,“ kvílela dívenka a skočila své matce do náruče, div ji nepovalila. A všechny se radovaly tak, že si nevšimaly pokračující metodické práce včelky, která do prachu psala zbytek zprávy. Když si ji přečetly, jejich intenzivní veselí vystřídalosi cosi jiného:

„Miah žije. Zabil Červa. Jsem s ním. Válka začala. Připravte se. Tvůrce.“

„Miah je ve společnosti Tvůrce! Staré legendy přicházejí podpořit *At-loth-thi* v dobách nejtěžších. Z prachu popela vzejde naděje pro nás pro všechny,“ prorokovala Nok`tha.

Ea-rah zamyšleně stála a vstřebávala všechny aspekty celé zprávy. Potom rozhodně pozvedla svou dlaň ve směru, kde poletovala zlatá včelka.

„Pojď ke mně, maličká.“ Nevědomky tak včelku nazvala stejně, jako její stvořitel. Ta zabzučela a okamžitě poslechla. Uvelebila se na hřbetu dlaně a nechala se přiblížit až těsně k obličejí Ea-rah.

„Vyříd' prosím svému pánu, že z celé své duše děkujeme. Až se k nám Miah vrátí, jakkoliv dlouho to bude trvat, my už budeme

připraveni! A teď leť. Leť, než si to rozmyslím a budu tě pronásledovat až na kraj světa!“

Na lehký psychický pokyn Ea-rah se otevřel průchod do *hathe*, ze kterého zavanul čerstvý chladivý vzduch. Zlatavá včelka vzlétla, naposledy zakroužila nad jejich hlavami a zmizela průchodem pryč.

„Úplné zavření a zastínění,“ poručila nahlas Ea-rah. *Hath* zatáhl svůj průchod a stal se neproniknutelným útočištěm, chránící své obyvatele před vnějšími vlivy. Poté se Ea-rah začal svlékat donaha a následně svou holou kůži potáhla vrstvou pancíře z materiálu *hathe*, na kterou si oblékla své prosté šaty.

„Co chceš teď v noci dělat?“ zeptala se nejistá Nok`tha.

„Teto Ea-rah, neopouštěj nás, prosím,“ žadonila malá Be-thret.

„Nebojte se. Jen se jdu projít po pevnosti. Je zde několik míst, která jsou aktivní pouze v noci. A my máme úkol připravit se na nadcházející konflikt. Tak proč s tím nezačít hned teď?“

„Já chci jít s tebou!“ nedala se Be-thret. „Chci být velká a silná jako ty!“

„Tak to budeš muset ale víc jíst, cvičit a vydatně spát. Pak tě naučím všechno, co sama znám, platí?“

„Ano, teto Ea-rah!“ nadšeně souhlasila Be-thret. „S tím cvičením začnu hned zítra. Už se těším na to, co mne naučíš.“

„Ale teď rychle do pelíšku. Odpočinek je důležitý!“ zasáhla Nok`tha.

„Nevezmeš si něco s sebou?“ Nok`tha ukázala Ea-rah na jeden z loveckých oštěpů, který zde zbyl po jejím otci.

„Když mám tento oblek, žádnou zbraň nepotřebuji,“ odpověděla Ea-rah.

„Opatruj se a buď dobrá!“ rozloučila se Nok`tha s Ea-rah a pro sebe si pomyslela: „*A nezapomeň se nám také vrátit...*“

Ea-rah zrušila ochranný režim *hathe* a neslyšně zmizela do ticha noci.

...

V tuto noční dobu panoval téměř v celé pevnosti *Atkae-loth* klid. Většina spořádaných *At-loth-thi* poklidně spala ve svých *hathích* s vědomím, že jsou před nebezpečnostvými okolního světa chráněni tak dobře, jak je to jen možné. Byli však i tací, kteří vzhledem ke svému mládí nemuseli tolik spát a noční klid využívali k drobným rebeliím, hrám, kritikám, k meditování, k sexu a soupeření mezi sebou. Činili tak v přesvědčení, že v noci nejsou pod dozorem svých starších druhů, rodičů, ani nejsou usměrňováni těmi nudnými Věkovitými a jejich pravidly, což nebyla tak docela pravda. Ale Věkovití už kdysi dávno rozhodli, že toto noční dovádění bude tolerováno, pokud nepřekročí jistou nebezpečnou mez. Jak se ukázalo, bylo to vskutku moudré rozhodnutí.

Ea-rah nevěděla přesně, kde se v noci mladí *At-loth-thi* scházejí, ale instinktivně zamířila po křivolakých chodnicích až do nejnižších pater pevnosti. Šla pomalu a klidně, ale své vědomí zaštitila tím nejlepším mentálním štítem, jaký ji Miah naučil. Cestou nikoho

nepotkala, až došla jakoby na konec chodníku, který byl ukončen skálou.

Ta skála byla falešná! Slabá vrstva materiálu *hathe* ukrývala vchod dovnitř.

Ea-rah si povzdechla a mávla rukou, neboť zjistila, že zde není sama. Pak nahlas promluvila.

„Teď půjdu dovnitř. Nepokoušej se mě zadržet.“

Z nedalekého stínu vyšla mladá žena. V ruce držela dlouhé lovecké kopí. Byla o trochu menší než Ea-rah, ale pevně stavěná a svalnatá.

„Objevila jsi mne, to je pravda. Ale já tě neznám. Nikdy jsem tě neviděla. Náš spolek už od útoku Červa nikoho dalšího nepřijímá. Odejdi tedy v dobrém.“

„Už jsem řekla, že půjdu dovnitř. Nestůj mi v cestě.“

Ea-rah vykročila směrem k umělé skále, ale mladá žena jí zastoupila cestu.

„Ne tak rychle, Poupátko. Vstup dovnitř dnes strážím já a za mé hlídky se ještě nikomu dovnitř vstoupit nepodařilo. Ne proti mé vůli.“

„Na ničem z toho nezáleží. Nemůžeš mě zastavit. Ale není-li jiná cesta, dělej, jak myslíš, máš-li dost odvahy. Pokusím se tě nezranit,“ promluvila klidně Ea-rah.

„Opravdu? Takto s Peth-trou nikdo nemluví! Máš kuráž, a to se mně líbí, nebude ti to však nic platné. Ale abychom vyrovnaly šance, svou zbraň nepoužiji,“ rozhodla se Peth-tra a opatrně položila své kopí na zem.

„A to je první chyba, kterou jsi udělala. Teď jsi v ještě větší nevýhodě než předtím,“ prohlásila záměrně posměšně Ea-rah. Snažila

se svou soupeřku vyvést z rovnováhy, což by mohlo být prvním a důležitým vítězstvím.

„Poupě se snaží Peth-tru vyprovokovat? Peth-tra je zkušená! A co řekne Poupě na tohle?“

Ea-rah ucítila prudký mentální útok. Byl překvapivý, rychlý a měl všechny atributy k tomu, aby štítem prorazil a oťrásl svým cílem, přestože neměl způsobit žádné trvalé zranění, ale pouze nevolnost a ochromení. Psychický útok Peth-try však sjel neškodně po mentálním štítu Ea-rah a nezanechal na něm sebemenší stopy. Ea-rah v duchu poděkovala nesčíslným hodinám, kdy čelila cvičným mentálním útokům svého bratra. Proti jeho duševní síle byl tento pokus neporovnatelně slabší. To však nikdo nemusel vědět.

„*Tak se podíváme na ryzost tvého charakteru, Peth-tro!*“ ušklíbala se v duchu Ea-rah a mentálně zaútočila. Do útoku zpočátku nevložit veškerou svou sílu, ale účinnost postupně stupňovala. Tímto způsobem dokázala poznat, když se přiblížila k hraničním možnostem obrany vybraného cíle. Peth-tra počáteční nápor hravě odrazila a na její tváři se objevil vítězoslavný úsměv. Ten však záhy ochabl, jak mentální souboj nabíral na síle. Na jejím obličejí již nezůstalo nic, kromě vrcholného soustředění. Na pravé straně, těsně u spánku, se Peth-tře vytvořila první kapička potu, která se pomalu dala do pohybu a stékala po její tváři až k bradě. Postupně byla Peth-tra nucena vkládat do své obrany čím dál více sil, až se dostala k maximu, kterého byla schopna. V ten moment mentální útok naráz ustal. To bylo překvapivé a podezřelé. Peth-tře se tento vývoj událostí pranic nelíbil.

„Zdržuješ mne. Jdu dovnitř,“ prohlásila naoko znuděně Ea-rah. Bezděčně mávla rukou, překonala malý odpor umělé skály a otevřela si otvor dovnitř.

Tentokráte se Peth-tra již přestala dokonale ovládat. Tváře jí zrudly pokořením a na povrch vystoupal stěží potlačovaný vztek.

„Poupě zapomíná, že jsem stále zde! Vyzývám tě, braň se!“

Rychlostí šavlozubé kočky sebou Peth-tra mrskla směrem k Ea-rah a zasadila jí nártem nohy prudkou a silnou ránu přímo doprostřed hrudi, kde se nalézá citlivé místo. Úder Ea-rah odhodil stranou, avšak většinu energie pohltila reakce ztvrdnutí pancíře, který měla Ea-rah pod svým oblečením. Ea-rah jen vyhekla, ale pak se rychle postavila opět na nohy. Zato Peth-tra jen udiveně zírala a třela si pohmožděnou nohu.

„Jak je to možné? To Poupátko schytalo ránu naplno. Měla již dávno ležet v křečích, ale ne, ona si tu stojí jakoby nic?“ divila se Peth-tra. Ale moc času na rozmyšlení neměla. Ea-rah se na ni mlčky vrhla.

Byl to špinavý souboj na nejkratší možnou vzdálenost. Ea-rah nebyla cvičena na boj beze zbraně, ačkoliv jako dcera lovce bojovat uměla. Byla také přeci jen o trochu vyšší než její soupeřka, možná i o trochu silnější a ve skvělé kondici. Zato Peth-tra, to byla d'ábllice, rychlá a v boji nemilosrdná, s těžištěm pracujícím záměrně nízko, využívající svých silných nohou a nemalých soubojových zkušeností. Veškeré údery, kterými Peth-tra zasypávala svou soupeřku, však nenaplnily očekávanou odezvu. Ani škrcení a páčení končetin ve výhodných útočných pozicích nebylo nikdy dotaženo do konce, jako kdyby její soupeřka byla ze železa. A mrštné Ea-rah se vždy podařilo

z nevýhodných pozic uniknout a vykrotit. Brzy se obě mladá těla začala potit od extrémní silové námahy. Ale zatímco brnění Ea-rah většinu potu z těla, kromě tváře, pohlcovalo, z Peth-try se brzy jen lilo. Díky tomu byla však kluzká a veškerým zápasnickým pokusům Ea-rah snadno unikala, odvracela je a přebírala iniciativu. Obě ženy po krátké době již zhluboka a přerývaně dýchaly, ale žádná nehodlala ustoupit. Uprostřed boje nevěnovaly pozornost tomu, že se zpoza vchodu vyhrnul celý zástup mladých *At-loth-thi*, kteří se zájmem sledovali jejich urputné zápolení. Zpráva o nelítostném souboji před branou do Doupěte se šířila rychle.

Peth-tra již poněkolkáté zaklesla ruku Ea-rah mezi své silné nohy a celým tělem páčila proti jejímu loketnímu kloubu, opět však neúspěšně. Brnění nedovolilo vykloubení mimo rozsah jednotlivých končetin. Ea-rah se vyprostila z tohoto sevření kotoulem vzad a s využitím své hybnosti vytrhla i svou uvězněnou paži ze sevření. Obě ženy se tak na chvíli ocitly na dva kroky od sebe a zhluboka oddechovaly, pozorující jedna druhou. Dříve než se do sebe znovu pustily, vzduch rozčísl silný hlas: „Tak to by stačilo! Dost. Na obranu Doupěte jsi již vykonala dost, Peth-tro!“

Mladík, který zasáhl, měl evidentní respekt mezi shromážděnými *At-loth-thi*. Peth-tra se jen nerada stahovala, ale nakonec se narovнала a poslechla. Neodpustila si však poznámku: „Dostala bych tě, Poupátko!“

„Možná v jiném životě!“ odsekla Ea-rah, která jen stěží popadala dech. Pak se obrátila na mladíka, který jejich roztržku zastavil.

„Půjdeme teď dovnitř, nebo mne opět bude někdo zdržovat?“ zeptala se vyzývavě Ea-rah.

Mladík jí s úsměvem pokynul.

„Prosím. Pojd'me tedy za někým, s kým si budeš moci promluvit, Ea-rah cid Cim-ptro, dcero Cimp-try a vrchního lovčího Vakthulada.“

Tento mladík ji poznal, zatímco ostatní jen vydechli překvapením. I Peth-tra byla překvapena, a v jejích očích se zablesklo. V pořadí mladík, Ea-rah a Peth-tra vstoupili do Doupěte a všichni ostatní mladí *At-loth-thi* jim ochotně uvolnili úzkou cestu, aby mohli projít. Imitace skály se za nimi neprodyšně uzavřela.

Doupě.

Byl to příhodný název. Doupě vyplňovalo samé dno pevnosti *Atkae-loth*, tedy co do rozměrů stále obrovský, jakýsi čtyřstěnný amfiteátr s nejnižším místem uprostřed. Všechny čtyři zužující se stěny byly vytvarovány do stupňů sloužících jako schodiště, přestože ve volném prostoru se nacházel labyrint velmi úzkých, jen na stopu širokých křivolakých chodníků. Na chodnících byly zavěšeny menší i větší přístřešky roztodivných tvarů a barev, představující ostrůvky pochybného soukromí. Z mnohých z nich se ozývalo sténání nebo smích, popřípadě obojí.

V Doupěti to žilo. Stovky nebo snad tisíce mladých *At-loth-thi* se zde radovaly a bavily. Ale bylo zde i nemálo těch, kteří se učili, cvičili a rozvíjeli své duševní, fyzické i rétorické schopnosti. Nikdo neodpočíval, nikdo nespál. Toto místo bylo zdrojem mladistvé síly a

zápalu pro cokoliv, co bylo dobrovolné a co dokázalo zaujmout mladou dychtivou mysl nebo potřeby těla.

Mladík, který vedl Ea-rah, neomylně zamířil dolů do nejspodnějšího místa doupěte, kde se nacházelo malé jeviště, ne nepodobné tomu centrálnímu uprostřed pevnosti, avšak s tím rozdílem, že veškerá ostatní místa na jeviště vzhlížela shůry. Cestou mladíka zdravily hloučky *At-loth-thi*. Nikdy nemuseli zpomalit, neboť se před nimi vždy jakoby zázrakem vytvořila volná cesta. Ea-rah si všímala okolního prostředí, vnímala emoce lidí, okolo kterých procházeli, a sama si vytvářela představu o tomto místě. Mnozí *At-loth-thi* si ji prohlíželi a usazovali se na stupních šikmých stěn, aby mohli pozorovat jeviště a všechno ostatní, co se bude tam dole dít.

Jejich průvod dorazil na jeviště, kde stály připravené čtyři dlouhé lavice, situované rovnoběžně s rovinou okolních přilehlých stěn kolem plápolajícího ohně uprostřed. Hlouček *At-loth-thi*, který se zde volně bavil, přirozeně jeviště opustil, aby vyklidil prostor pro nové drama, které bylo očekáváno. Tolik dokázala Ea-rah vycítit, když se k ní mladík otočil.

„Ještě jednou tě vítám v Doupěti, Ea-rah cid Cim-ptro. Ale obávám se, že tu nemůžeš zůstat. Nikdo tě nepřivedl, nikdo tě nezval, nikdo se za tebe nezaručil. Ale vybojovala sis právo mluvit. Tak tedy mluv a osviť nás svou moudrostí, promluv o věcech, o kterých si myslíš, že ještě nevíme. Řekl jsem to správně, vid' sestřičko?“ Mladík se usmál a jednou rukou objal svou sestru, Peth-tru. Podezření, které v Ea-rah už chvíli klíčilo, se potvrdilo.

„Jako vždy jsi promluvil dobře. Ea-rah mi byla důstojnou soupeřkou, a tak má právo zde promluvit. Ale nic víc,“ pochválila svého bratra Peth-tra, čerpajíc z jeho přítomnosti velkou podporu a morální sílu.

Veškerý hlahol v Doupěti se ztišil na velmi nízkou úroveň. Smysly většiny přítomných se upřely na Ea-rah, dychtíce vědět, jak si s touto situací poradí. Instinkt a empatie Ea-rah napověděly, že nic ještě není předem ztraceno. Ještě může zvítězit a splnit cíl, pro který sem přišla. Nesmí ovšem udělat sebemenší chybný krok. Ea-rah ukázala na mladíka vyzývavě prstem.

„Ty, jenž mě vystavuješ zkouškám, aniž by ses představil, přestože mé jméno znáš. Tým jenž zde stojíš obklopený a uznávaný přáteli, jistý si a spokojený sám se sebou, pohleď na mne, když nedokážeš poznat změnu proudění větrů, blížící se zemětřesení a muka plačících kamenů. Pohleď na mne a uzříš bílý hněv. Když nemám tvůj respekt, budu hledat jinde. Třeba v plamenech ohně!“

V řadách *At-loth-thi* zašuměl údiv. Dělo se něco zvláštního, nového, neočekávaného. Než se mladík zmohl na odpověď, Ea-rah popošla k plápolajícímu ohni, u kterého však nezaváhala a vkročila neohroženě dovnitř. Když si sedala s nohama křížem přímo mezi rozžhavené kusy, její prosté šaty vmžiku vzplály jasným oranžovým plamenem. Brzy z nich nezbylo nic, jen hromádka dohořívajícího popela. Ea-rah se nehýbala, a chráněna jen tenkou vrstvou *hath-brnění*, vypadala jako dokonalá nahá socha, jejíž ušlechtilé křivky olizují nenasytné jazyky ohně.